

Arrest

nr. 119 761 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz. U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U bent getrouwd met A. R. H. (...). Uw echtgenoot verblijft in Iran maar uw twee minderjarige kinderen M. R. (...) en H. (...) zijn bij u in België. Uw echtgenoot is een conservatieve moslim en daardoor had u als vrouw weinig vrijheid. Zo mocht u onder andere niet werken en diende u de kledingvoorschriften strikt te respecteren. Uw vriendin T. S. (...) had zich bekeerd tot het christendom en sprak hierover met u. Op een nacht droomde u dat er een man uit uw lichaam kwam. Hij wandelde weg, draaide zich om en zei ik ben het. Toen u aan T. (...) vertelde wat u gedroomd had zei ze dat die man Jezus moest geweest zijn. Ze introduceerde u bij de huiskerk onder leiding van pastoor A. (...) waar ze zelf ook naartoe ging. Gedurende anderhalf jaar woonde u de bijeenkomsten van de huiskerk bij. U nam deel aan de erediensten en volgde bijbelstudie. U keek thuis ook naar christelijke tv zenders via de schotelantenne.

Daarnaast zou u deelgenomen hebben aan enkele protestmanifestaties na de verkiezing van Ahmadinejad in 2009. U kende hierdoor geen problemen. Omdat u als evangeliste het woord van God moest verspreiden probeerde u uw familieleden te bekeren. Ze werden echter kwaad en meenden dat u gek was geworden. Nadat u uw zus en haar man M. (...) had aangesproken werd u door deze laatste bedreigd. Hij werkte immers voor de bassidj (mobilisatie der verdrukten) en eiste dat u zou stoppen met uw religieuze activiteiten. Op 21/11/1388 (Perzische kalender, komt overeen met 10 februari 2010 onze kalender) vond uw echtgenoot thuis een bijbel. Hij was zo kwaad dat hij u sloeg tot u het bewustzijn verloor. De burens belden de politie en toen u weer bij bewustzijn kwam waren er politieagenten in jullie woning. Omdat u bang was dat uw echtgenoot u zou aangeven als bekeerlinge diende u echter geen klacht in. Op 24/05/1389 (15 augustus 2010) was u met uw man op een trouwfeest. U werd gebeld door T. (...) die u vertelde dat er een inval was geweest in de huiskerk. Zeven leden waren opgepakt waaronder de pastoor. U belde daarop naar uw oom in Dubai en de volgende dag nam u vanuit Shiraz het vliegtuig naar Dubai. U reisde met uw eigen paspoort waarin ook uw kinderen stonden ingeschreven. In Dubai nam u contact op met een mensensmokkelaar. U reisde vanuit Dubai naar Parijs met een vals paspoort. Vanuit Parijs kwam u per wagen naar Brussel. Op 8 september 2010 diende u hier een asielaanvraag in. Na uw vertrek vernam u van uw oom dat er convocaties voor u waren gekomen in Iran. Uw echtgenoot zou tevens een klacht hebben ingediend omdat u verdwenen was met de kinderen. U stelde dat u niet naar Iran kunt terugkeren omdat u zowel de autoriteiten als uw echtgenoot vreest. Uiteindelijk zou uw moeder hem verteld hebben dat u met de kinderen in België verblijft. Hij vond dit goed omdat hij alle vertrouwen heeft in uw capaciteiten als moeder. Hij heeft ook vanuit Iran telefonisch contact met uw zoon. Na uw aankomst kwam u via een Iraanse kennis te weten dat er een evangelische kerk is in Kuurne die ook erediensten houdt in het Farsi. Sinds uw aankomst woont u hun erediensten bij. U zingt ook in de kerk en uw zoon bespeelt er een muziekinstrument. Op 25 september 2011 werd u gedoopt. U verklaarde dat het uw taak is als evangelisch christen om te prediken en anderen te bekeren. U beschikt over uw geboorteboekje, de geboorteboekjes van uw kinderen, een doopcertificaat van de evangelische kerk te Kuurne, en een ongedateerd attest afgeleverd door deze zelfde kerk.

B. Motivering

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen documenten heeft voorgelegd die de door u afgelegde reisroute staven. Noch legde u de documenten voor waarmee u gereisd hebt. U verklaarde dat u vanuit Shiraz naar Dubai vloog met uw eigen Iraans paspoort. In Dubai zou uw paspoort afgenomen zijn door de smokkelaar. U zou vervolgens vanuit Dubai naar Parijs gevlogen zijn met een vals Iraans paspoort met uw eigen foto en eigen identiteitsgegevens (CGVS, p. 6 en 7). Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. Voorts weet u of er zich in het paspoort waarmee u naar België zou zijn gereisd al dan niet een visum bevond. Bovendien zou uw smokkelaar u geen enkele instructie hebben gegeven voor het geval u onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeambten (CGVS, p. 7 en 8). Bovenstaande kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u enige details zou moeten kunnen verstrekken over uw visum en het voorbereide reisdoel. Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Door de vaagheid van uw verklaringen slaagt u er niet in om de omstandigheden van uw vertrek aannemelijk te maken, met name dat u Iran hals-over-kop zonder geldig Schengen-visum hebt verlaten en de Schengenzone met een vals paspoort bent binnen gereisd.

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten ondermijnen. Zo verklaarde u dat u gedurende anderhalf jaar een huiskerk in Shiraz bezocht waar ook aan Bijbelstudie werd gedaan onder de leiding van een gediplomeerde pastoor. U wist echter niet of de pastoor verbonden was aan een specifieke evangelische gemeenschap. Welk soort opleiding hij genoten had en waar hij zijn diploma had behaald wist u evenmin. U zou daar ook nooit naar gevraagd hebben (CGVS, p. 19). Dit strookt echter allerminst met de houding van iemand die zich daadwerkelijk bekeerd heeft of van plan is om dit te doen. Er kan immers verwacht worden dat men dan ook geïnteresseerd is in de beweging of stroming waaraan de huiskerk gelieerd is. In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat u, zoals hieronder verder besproken

wordt, eens in België aangekomen geen contact meer onderhield met de andere leden van de huiskerk (CGVS, p. 22). Gevraagd naar de motivatie voor uw bekering antwoordde u dat uw vriendin T. (...) bekeerd was en tegen u sprak over haar geloof. Na enige tijd droomde u over een onbekende man die uit uw lichaam kwam. U wist zelf niet wie dit was. T. (...) zou u achteraf verteld hebben dat dit Jezus moest geweest zijn. Daarop zou ze beslist hebben om u te introduceren in een huiskerk (CGVS, p. 10 en 18). U voegde hier aan toe dat ook de gelijkheid en gerechtigheid van het christendom hadden bijgedragen aan uw bekering. Gevraagd wat u precies bedoelde antwoordde u dat christelijke mannen vrouwen geen kwaad mogen doen en dat in het christendom God zelf u komt redden (CGVS, p. 10 en 11). Dit zijn echter enkel algemene verklaringen. Van iemand die opgroeide in een islamitische context en beslist haar geloof afvallig te worden en zich te bekeren tot een ander geloof, kan verwacht worden dat hij/zij een meer gedetailleerde en doorleefde uitleg kan geven over zijn/haar motivatie om een ander geloof aan te nemen. Verder verklaarde u dat u uw zus P. (...) getrouwd is met een lid van de bassidj. U zou desondanks met haar gepraat hebben over uw religie en zou haar zelfs verteld hebben over uw kerkbezoek. Haar man M. (...) zou u bedreigd hebben en volgens u zou hij verantwoordelijk zijn voor de inval in de huiskerk (p. 4 en 21). Gezien bekering en huiskerkbezoek strafbaar zijn in Iran kan echter worden aangenomen dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat u als lid van een huiskerk het risico zou lopen dat iemand die voor de bassidj als spion werkt op de hoogte zou raken van uw bekering en het bestaan van de huiskerk. Gezien huiskerken volledig clandestien moeten opereren worden er heel wat voorzorgsmaatregelen genomen. Zo worden bijeenkomsten vaak beperkt tot maximaal tien personen omdat grotere groepen de aandacht van buurtbewoners zouden kunnen trekken. (CGVS, p. 4 en 22). Verder legde u bijzonder vage verklaringen af over de inval in de huiskerk. Zo wist u niet hoe T. (...) op de hoogte gebracht was van de inval. U zou hier ook niet naar gevraagd hebben. Gevraagd naar het lot van de gearresteerde huiskerkleden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 20 en 21). U stelde dat u hier niets over weet. Gelet op het feit dat er in de media, bijvoorbeeld op internet, meermaals bericht wordt over invallen in Iraanse huiskerken en arrestaties van christenen, kan verwacht worden dat u op deze manier zou proberen om meer te weten komen over het lot van uw huiskerk en de aanhouding van de pastoor en enkele leden. U heeft dit evenwel nooit gedaan, naar eigen zeggen omdat u zelf depressief was. U voegde hieraan toe dat u voor hen bidt (CGVS, p. 20 en 21). Over T. (...) kon u enkel zeggen dat ze volgens uw moeder naar het buitenland is gevlucht. Ook over haar kon u geen verdere informatie verschaffen (CGVS, p. 21). Op de vraag of u ooit geprobeerd had om andere huiskerkleden, die niet opgepakt waren, te contacteren antwoordde u ontkennend. U stelde dat u van niemand van hen enige contactgegevens bezit, hetgeen nogal bevreemdend is gezien jullie toch wekelijks in besloten kring samenkwamen in de huiskerk (CGVS, p. 22). Dat u geen enkele informatie heeft - of zelfs maar zoekt - over het lot van de huiskerk waarvan u beweert lid te zijn geweest, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Vervolgens wist u ook niet met zekerheid te zeggen of er ooit een gerechtelijke procedure tegen u gestart is in Iran. U zou hier zelfs niet naar hebben geïnformeerd. U verklaarde dat uw echtgenoot tegen uw moeder gezegd had dat u veroordeeld bent en dat er een vonnis is maar u voegt hier aan toe dat u niet zeker bent of dat echt zo is, of dat uw echtgenoot 'dit zomaar zei'. U zou vernomen hebben dat er bij u thuis convocaties waren afgeleverd op uw naam maar u legde deze niet neer (CGVS, p. 22 en 25). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat hij vervolgd zal worden door zijn autoriteiten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering in Iran en uw huiskerkbezoek. Hier dient aan toegevoegd te worden dat u uw echtelijke problemen, die een gevolg waren van uw huiskerkbezoek, evenmin aannemelijk hebt weten te maken. U legde uiterst inconsistente verklaringen af over uw problemen met uw echtgenoot. Aanvankelijk verklaarde u immers dat hij een officiële klacht indiende omdat u zonder zijn toestemming was vertrokken met de kinderen. U zou sinds uw vertrek uit Iran ook geen enkel contact meer met hem hebben gehad (CGVS, p. 4 en 22). Naderhand verklaarde u echter dat uw moeder aan uw echtgenoot verteld heeft dat u in België verblijft met de kinderen (CGVS, p. 22). Indien u werkelijk ernstige echtelijke problemen kende die gepaard gingen met huiselijk geweld is het weinig geloofwaardig dat uw moeder uw echtgenoot op de hoogte zou brengen van uw verblijfplaats. Hij zou gezegd hebben dat hij het feit dat u de kinderen meenam naar België helemaal niet problematisch vindt

omdat hij u volledig vertrouwt als moeder. Ook zou hij vanuit Iran telefonisch contact hebben met uw zoon. U zou aan uw zoon echter nooit iets gevraagd hebben over de inhoud van hun gesprekken, hetgeen allerm minst aannemelijk is (CGVS, p. 22 en 23). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw familiale problemen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw huiskerkbezoek, dat aan de basis lag van de familiale problemen, verder ondermijnt.

Tot slot verklaarde u dat u in België gedoopt bent in de Farsi afdeling van de evangelische kerk van Kuurne en er de erediensten op zondag bijwoont (CGVS, p. 8, 9 en 17). U staaft dit aan de hand van een doopcertificaat en een attest. Uw activiteiten en engagement voor deze kerk blijken echter erg beperkt te zijn. Hoewel u volgens het door u neergelegde ongedateerde attest al gedurende drie jaar actief bent en samen met uw zoon musiceert in de kerk, blijkt uw kennis over de kerkgemeenschap van Kuurne erg gebrekkig te zijn (CGVS, p. 17 en 28). Zo kon u van geen enkele van de oprichters de familienaam noemen. De familienaam van de pastoor die u doopte en die vermeld wordt op uw doopattest kende u evenmin (CGVS, p.9 en 25). Gevraagd naar namen van Vlaamse leden van de evangelische kerk in Kuurne kon u slechts drie voornamen noemen waarvan er één een Engelstalig persoon uit Brussel bleek te zijn (CGVS, p. 26). Dit wijst op een beperkte betrokkenheid. Na drie jaar kan immers verwacht worden dat u zich in de kerkgemeenschap heeft geïntegreerd en ook kennismemaakt hebt met Vlaamse leden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat de evangelische kerk Kuurne naast erediensten en vieringen ook regelmatig voordrachten en lezingen organiseert. U was hier echter niet van op de hoogte. Gevraagd naar concrete voorbeelden van voordrachten of lezingen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, hoewel u reeds gedurende drie jaar erediensten bijwoont in een evangelische kerk, uw kinderen niet heeft laten dopen (CGVS, p. 17). Dit wijst eveneens op een erg beperkte betrokkenheid bij de kerk, waarvan u zelf overigens aangeeft dat zij het belangrijk acht dat alle christenen moeten prediken (CGVS, p. 15 en 16). U wist dat uw kerk een jongerenwerking heeft maar kon hier geen details over verschaffen. De namen van de twee jeugdafdelingen, namelijk 'Contrast' en 'Josia', kende u niet. Van het feit dat de kerk jeugdkampen organiseert en leden aanmoedigt om T-shirts en sweaters met het logo van de kerk te dragen was u helemaal niet op de hoogte. Nochtans hopen ze dat de kledinglijn een uitstraling mag zijn van hun verlangen om de boodschap van Jezus Christus gestalte te geven met hoofd, hart en handen (CGVS, p. 17 en 26). Gevraagd of uw kinderen protestantse godsdienst volgen op school antwoordde u aanvankelijk dat uw zoon, die schoolloopt in het VTI, inderdaad protestantse godsdienst volgt (CGVS, p. 27). Treffend is hoe u het belang van het protestants godsdienstondericht op school gewoon liet vallen, toen u er op gewezen werd dat in het lessenpakket van de VTI scholen, die deel uitmaken van het vrij gesubsidieerd katholiek onderwijs in Vlaanderen, geen protestantse godsdienst wordt aangeboden en u antwoordde dat uw zoon er gewoon gaat om te leren. Gevraagd of u op zoek was gegaan naar een school waar uw kinderen wel kunnen kiezen voor protestantse godsdienst antwoordde u dat u hier niet in Iran bent en dus vrij bent om te kiezen (CGVS, p. 27 en 28). Nochtans blijkt uit bovenvermelde informatie dat uw kerkgemeenschap wel degelijk belang hecht aan het godsdienstondericht bij kinderen. Zo is er in het aangrenzende Kortrijk een protestantse vrije basisschool. Tot slot beweerde u dat u in België actief probeert om mensen te bekeren. U zou over uw geloof praten in de les en op de bus. Gevraagd hoeveel personen u concreet had meegenomen naar de kerk in Kuurne noemde u er slechts twee. U kent hen enkel bij voornaam en één van die personen zou zelfs de wekelijkse erediensten niet bijwonen omdat ze te ver van de kerk woont (CGVS, p. 16 en 25).

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u beschikt over een gedegen kennis van de Bijbel en het evangelisch protestantisme, wat erop wijst dat u de Bijbel gelezen / bestudeerd heeft en deze religie bestudeerd heeft. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Voorts kan u enkel aantonen dat u in België gedoopt werd in een protestantse kerk in Kuurne. Met betrekking tot uw religieuze activiteiten in Iran beschikt u over geen enkel begin van bewijs. Gezien uw geloofwaardigheid met betrekking tot Iran fundamenteel in het gedrang is, is de oprechtheid van uw doopsel in België al evenzeer twijfelachtig. Hoe dan ook, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering in Iran, noch aan het feit dat u er een evangelisch protestantse huiskerk zou hebben gefrequenteerd. Uit de informatie blijkt tevens dat in de periode 2011-2012 geen enkel geval teruggevonden kon worden van een bekeerling, die nog niet eerder onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten – gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas m.b.t. Iran kan hiertoe worden besloten –, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en deze van uw kinderen welke niet betwist worden. In verband met uw doopcertificaat en het attest van de evangelische kerk Kuurne dient opgemerkt te worden dat deze documenten op zich uw engagement voor de kerk niet kunnen aantonen zolang zij niet gedragen worden door geloofwaardige en coherente verklaringen hetgeen, zoals hierboven vastgesteld werd, hier ontbreekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Nopens de motivering van verwerende partij aangaande de reisweg van verzoekende partij, werpt verzoekende partij op dat het feit dat zij geen documenten kan voorleggen ter staving van haar reisroute in geen geval haar geloofwaardigheid ondermijnt. De smokkelaar hield het paspoort van

verzoekende partij bij en bleef gedurende de hele reisweg bij verzoekende partij en haar kinderen. Verzoekende partij had psychische problemen gezien de angst die ze had en gezien het plotse vertrek. Haar oom verzekerde haar dat ze de smokkelaar kon vertrouwen. Haar paspoort werd twee maal gecontroleerd, maar niemand heeft haar iets gevraagd. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat, ook al betreedt de overgrote meerderheid de Schengenzone in het bezit van geldige reisdocumenten, het niet uitgesloten is dat individuen erin slagen de controles te omzeilen, bijvoorbeeld via tussenkomst van een smokkelaar die eventueel bepaalde beampten omkoopt.

2.2.3.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). *In casu* legt verzoekende partij geen enkel document voor dat de door haar afgelegde reisroute staat, noch legde zij de documenten voor waarmee zij gereisd heeft. Deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de ongeloofwaardige verklaringen die verzoekende partij aflegt omtrent de door haar gebruikte documenten en omtrent haar reisweg. Vooreerst verklaart verzoekende partij dat zij eerst met haar eigen paspoort het vliegtuig naar Dubai genomen heeft en vervolgens met een vals paspoort met haar foto en haar eigen identiteitsgegevens (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 6-7) naar België is gevlogen, hetgeen allesbehalve logisch is. Daarnaast geeft verzoekende partij aan dat zij niet wist of er zich in het valse paspoort een visum bevond en dat de smokkelaar haar geen enkele instructie had gegeven voor het geval haar onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeampten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 7-8). De Raad wijst er evenwel op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij niet te weten of er een visum in het paspoort stond. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat een mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie en evenmin enige instructies heeft gegeven voor het geval aan verzoekende partij onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeampten. De verklaring van verzoekende partij dat zij zeer angstig was, versterkt enkel het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen, nu verzoekende partij door deze voor haar uiterst stresserende situatie extra op haar hoede had moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het dus niet logisch overkomt dat zij zich in dat geval niet beter had voorbereid. Dat zij zich tevreden stelde met de woorden van haar oom dat zij de smokkelaar kon vertrouwen, is gezien deze risicovolle onderneming en de door haar beweerde angst geenszins geloofwaardig. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van het vertrek van verzoekende partij uit Iran en doen bijgevolg tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.4.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij beweerde huiskerkbezoek en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten ondermijnen, luidt het verweer van verzoekende partij als volgt.

Dat zij niet wist welke soort opleiding de pastoor had genoten, verklaart zij door het feit dat het in Iran niet mogelijk is om een opleiding te volgen om pastoor te worden, gezien dit illegaal is. Toen zij vermeldde dat de pastoor een diploma had, bedoelde zij een diploma van de school, en geen diploma van een religieuze opleiding. Wanneer iemand “geestelijk groeit”, kan deze pastoor worden van een huiskerk.

Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij, eens in België aangekomen, geen contact meer onderhield met de andere leden van de huiskerk, stelt verzoekende partij dat dit niet mogelijk was aangezien deze werden opgepakt.

Voorts betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk een gedetailleerde en doorleefde uitleg heeft gegeven over haar motivatie om zich te bekeren. Immers heeft zij haar zeer persoonlijke ervaring verteld, namelijk de droom die zij heeft gehad. Daarnaast heeft zij vaak naar christelijke zenders gekeken en gezien wat Jezus allemaal doet voor de mensen. Mede door het speciale bekeringsgebed van R. S., die op de televisiezender Nejat bidt voor de mensen die het nodig hebben, en het feit dat haar vriendin T. drie maanden lang bij haar kwam prediken, heeft verzoekende partij de stap gezet naar bekering. Verzoekende partij meent dat haar redenen voor de bekering onvoldoende werden vertaald door de tolk, die tijdens het gehoor vaak bezig was met zijn gsm.

Tevens merkt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat haar zus P. getrouwd is met een lid van de bassidj, terwijl het haar zus Pa. is die getrouwd is met een lid van de bassidj. Verzoekende partij werpt op dat zij met haar zus Pa. nooit gesproken heeft over haar bekering en religie, daar het te gevaarlijk was. Ze sprak over haar religie met haar zus P.

Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet op de hoogte is van het lot van de gearresteerde huiskerkleden, stelt verzoekende partij dat zij na de inval in de huiskerk zo bang was dat het niet meer in haar opkwam om te gaan onderzoeken wat er met de andere huiskerkleden was gebeurd. Zij was vooral begaan met de veiligheid van zichzelf en van haar kinderen. Thans tracht verzoekende partij meer informatie te bekomen, evenwel is zij hier tot op heden nog niet in geslaagd. Dit wordt bovendien bemoeilijkt door het feit dat zij geen contact meer heeft met mensen in Iran.

2.2.4.2. Wat betreft de opleiding van de pastoor van de huiskerk, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hieromtrent tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 oktober 2013 het volgende verklaard heeft:

“Had hij een speciale opleiding gehad?”

Ja ze zeiden dat hij pastoor was” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 19). De beweringen in haar verzoekschrift dat het in Iran niet mogelijk is om een opleiding te volgen om pastoor te worden en dat de pastoor geen religieuze opleiding zou gehad hebben, rijmen dan ook geenszins met deze eerdere verklaring en kunnen derhalve niet overtuigen. Bovendien werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat verzoekende partij evenmin wist of de pastoor verbonden was aan een specifieke evangelische gemeenschap. De vaststelling dat verzoekende partij niet wist welk soort opleiding de pastoor genoten had, niet wist waar hij zijn diploma had behaald en evenmin wist of de pastoor verbonden was aan een specifieke evangelische gemeenschap komt geenszins overeen met de houding van iemand die zich daadwerkelijk bekeerd heeft of van plan is om dit te doen daar verwacht kan worden dat men ook geïnteresseerd is in de beweging of stroming waaraan de huiskerk gelieerd is.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij geen contact meer onderhield met de andere leden van de huiskerk daar dit niet mogelijk was aangezien zij werden opgepakt, merkt de Raad op dat niet alle huiskerkleden werden opgepakt (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 22) waardoor voorgaand argument allesbehalve kan verklaren waarom zij geen contact heeft gehad met de huiskerkleden die niet gearresteerd werden. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij stelt dat haar redenen voor de bekering onvoldoende werden vertaald door de tolk, is de Raad van oordeel dat dit een loutere bewering betreft. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoekster kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door haar werd gezegd. Het louter verwijten dat haar redenen voor bekering onvoldoende werden vertaald volstaat dus niet. In het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 oktober 2013 werd duidelijk aangekruist dat werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, gemeld moeten worden (administratief dossier, stuk 4), wat noch betrokkene, noch haar raadvrouw heeft gedaan. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de tolk niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij zelf meent, zich beperkt tot algemene verklaringen omtrent haar motivering om zich te bekeren. Daar een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kunnen van haar evenwel diepgaandere verklaringen desbetreffend worden verwacht. Wanneer aan haar gevraagd wordt waarom zij christen is geworden, verwijst zij naar de gelijkheid – meer bepaald de gelijkheid tussen man en vrouw – en de gerechtigheid in het christendom, naar de religieuze zenders waarnaar zij heeft gekeken, waarbij zij stelt dat de pastoors op deze zenders de reden waren dat zij *“richting christendom”* ging en naar haar droom over een onbekende man die uit haar lichaam kwam, waarover haar vriendin, die christen was, haar later heeft verteld dat het Jezus moest geweest zijn (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 10-11 en 18). Deze uitleg kan geenszins als diepgaande verklaring aangaande de reden waarom zij zich heeft bekeerd worden beschouwd en biedt hoogstens een verklaring voor het feit dat verzoekende partij zich is gaan interesseren in het christendom. Verzoekende partij blijft echter vaag over wat haar concreet heeft aangezet tot de fundamentele beslissing om zich te bekeren.

Inzake de opmerking van verzoekende partij dat de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt dat haar zus P. getrouwd is met een lid van de bassidj, terwijl het haar zus Pa. is die getrouwd is met een lid van

de bassidj, en dat zij met haar zus Pa. nooit gesproken heeft over haar bekering en haar religie, oordeelt de Raad dat de vermelding van de naam P. in plaats van de naam Pa. een louter materiële vergissing betreft. Immers blijkt uit het gehoorverslag duidelijk – in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoekschrift – dat verzoekende partij met haar zus (Pa.) die getrouwd is met een lid van de bassidj gesproken heeft over haar bekering en haar religie en dat bovendien haar man M. hiervan op de hoogte was:

“Mijn schoonbroer werkt bij de bassidj hij heet M. (...). Het is de man van Pa. (...).

(...)

Hoe wist M. (...) dat u naar een huiskerk ging?

Ik predikte tegen mijn zus en hij wist dat. Hij had mijn zus verboden om nog contact te hebben en hij bedreigde me dat ik moest stoppen.

(...)

Was dat niet onvoorzichtig gelet op het feit dat haar man voor de bassidj werkte?

Ja ik moest sowieso prediken aan wie dan ook (...).” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 4, 21-22). Het vermelden in de motivering door verwerende partij van de naam P. in plaats van Pa. betreft dan ook een materiële vergissing. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind. De bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij met haar zus Pa. nooit gesproken heeft over haar bekering en religie omdat het te gevaarlijk was, is bovendien volstrekt tegenstrijdig aan hetgeen door haar verklaard werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling bevestigt dan ook het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij zodanig veel angst had en meer bekommerd was om haar eigen veiligheid en die van haar kinderen dat zij daarom niet verder had onderzocht wat er met de andere huiskerkleden gebeurd was, op geen enkele manier verklaart waarom verzoekende partij, na haar aankomst in België, geen enkele ernstige poging heeft ondernomen om hieromtrent meer informatie te bekomen. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij minstens mag worden verwacht dat zij iets kan vertellen over wat er met hen nadien gebeurd is en dat zij zich blijvend inspant om via alle mogelijke kanalen (familie, vrienden, kennissen, collega's, ...) informatie over hen te bekomen, aangezien deze gegevens haar toelaten een juiste inschatting te maken van de evolutie van haar eigen toestand in haar land van herkomst. De opmerking van verzoekende partij dat zij thans probeert meer informatie te bekomen betreft een loutere bewering dat zij op geen enkele manier staft met concrete elementen.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet met zekerheid wist te zeggen of er ooit een gerechtelijke procedure tegen haar is gestart in Iran en dat zij hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij hierover meer informatie probeert te bekomen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande opmerking van verzoekende partij dat zij aangaande het bestaan van een gerechtelijke procedure tegen haar meer informatie probeert te bekomen een loutere bewering betreft die zij op geen enkele manier staft met concrete elementen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Inzake de vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen omtrent haar echtelijke problemen, legt verzoekende partij uit dat haar moeder aan haar echtgenoot heeft verteld waar verzoekende partij en de kinderen zich bevinden om te vermijden dat haar echtgenoot nogmaals klacht zou gaan indienen wegens de verdwijning van hun kinderen, waardoor er nog meer problemen zouden ontstaan voor verzoekende partij. Verder wijst verzoekende partij erop dat haar kinderen geen problemen hebben met hun vader, en dat zij hun privacy respecteert indien zij hun vader telefonisch willen spreken.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat het volstrekt onaannemelijk is dat haar moeder de echtgenoot van verzoekende partij, waarmee verzoekende partij verklaart echtelijke problemen te kennen die gepaard gingen met huiselijk geweld, op de hoogte zou hebben gebracht van de verblijfplaats van verzoekende partij. De uitleg dat zij dit gedaan zou hebben teneinde te voorkomen dat de echtgenoot van verzoekende partij nogmaals een klacht zou indienen, overtuigt niet, daar het, gezien het door verzoekende partij geschetste beeld van haar echtgenoot, allesbehalve geloofwaardig is dat haar echtgenoot zich er zomaar zou bij neerleggen dat verzoekende partij hun kinderen naar België heeft meegenomen. Door verzoekende partij werd immers verklaard dat haar echtgenoot haar veel beperkingen oplegde, dat haar echtgenoot in het algemeen geen goede man was en dat dit verergerde wanneer hij haar bijbel ontdekte (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p.

23). Volgens verzoekende partij werd haar echtgenoot woedend toen hij haar bijbel zag (*"Toen hij de bijbel zag sloeg hij me en hij gooide de bijbel weg (...) was bewustzijn verloren. (...) De politie vroeg wat er gebeurd was. Ik zei niets want man had me bedreigd anders ging hij vertellen dat ik een christen was."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 16)). Dat haar moeder gedacht zou hebben dat het louter vertellen van de verblijfplaats van verzoekende partij aan haar echtgenoot zou volstaan opdat deze verzoekende partij met rust zou laten, is, in het licht van het eerder door verzoekende partij geschetste beeld van haar echtgenoot, totaal ongeloofwaardig. Weliswaar beweert verzoekende partij dat haar echtgenoot in de zaak zou hebben berust nadat deze hoorde dat verzoekende partij de kinderen meegenomen had naar België, omdat hij vertrouwen heeft in verzoekende partij als moeder van de kinderen en wist dat zij alles voor hen zou doen. Gezien de eerdere verklaringen van verzoekende partij omtrent haar echtgenoot, houdt deze verklaring echter evenmin steek.

Verder is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij, die verklaart ernstige echtelijke problemen te hebben, niet heeft getracht de inhoud van de gesprekken tussen haar zoon en haar echtgenoot te achterhalen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 oktober 2013 verklaart zij hieromtrent het volgende:

"Heeft hij ooit geprobeerd om contact te zoeken met zijn kinderen in België?"

Ik denk dat het pas recentelijk is dat hij contact neemt met zoon maar zoon vertelt me niets. Hij denkt dat ik kwaad ga worden.

(...)

Hoe weet u dat uw man belt met uw zoon?

Soms zit hij in zijn kamer stiekem in het farsí te praten. Ik ben zeker dat het zijn vader is.

Hebt u uw zoon daar vragen over gesteld?

Neen ik heb niets gevraagd ik wil hem en mezelf niet in de war brengen." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 23). Het argument in haar verzoekschrift dat zij de privacy van haar kinderen wil respecteren volstaat, gezien de problemen die verzoekende partij beweert te kennen met haar echtgenoot, geenszins als uitleg voor het feit dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om bij haar zoon te peilen naar de inhoud van de gesprekken met diens vader.

2.2.7.1. Waar verwerende partij motiveert dat de activiteiten en het engagement van verzoekende partij voor de evangelische kerk van Kuurne erg beperkt blijken te zijn, werpt verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende argumenten op.

Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij over de kerkgemeenschap van Kuurne erg gebrekkig blijkt te zijn – zij kan van geen enkele van de oprichters de familienaam noemen, zij kende evenmin de familienaam van de pastoor die haar doopte en die vermeld wordt op haar doopattest, zij kan slechts drie voornamen noemen wanneer zij gevraagd wordt naar namen van Vlaamse leden van de evangelische kerk in Kuurne waarvan er één een Engelstalig persoon uit Brussel bleek te zijn en zij kan geen concrete voorbeelden geven van voordrachten of lezingen die in de evangelische kerk in Kuurne worden georganiseerd – wijst verzoekende partij er vooreerst op dat iedereen van de Iraanse kerk elkaar kent bij de voornaam. Verder stelt verzoekende partij dat de Vlaamse leden van de kerk door verzoekende partij niet zo gekend zijn, daar de Iraanse evangelische kerk afgescheiden is van de Vlaamse evangelische kerk. Voorts merkt zij op dat zij wel degelijk op de hoogte is van het feit dat de kerk soms een lezing houdt en dat ze om de drie maanden samenkomen om te praten over de kerk. Evenwel is dit een bijeenkomst die enkel bijgewoond wordt door de pastoors van de kerken. De tolk was betreffende deze vraag niet zo duidelijk.

In verband met de opmerking van verwerende partij dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij haar kinderen niet heeft laten dopen, hetgeen op een erg beperkte betrokkenheid bij de kerk wijst, onderstreept verzoekende partij dat in het evangelische geloof de kinderen niet gedoopt worden tot ze oud genoeg zijn om zelf een bewuste keuze te maken om zich te laten dopen. Dit wordt bevestigd in het attest van de evangelische kerk van Kuurne dat door haar als bijlage bij haar verzoekschrift wordt toegevoegd (bijlage 2).

Daarnaast kan haar evenmin verweten worden dat zij geen details kon verschaffen over de jongerenwerking van haar kerk – zij kende de namen van de twee jeugdafdelingen niet, wist niet dat de kerk jeugdkampen organiseert en leden aanmoedigt om T-shirts en sweaters met het logo van de kerk te dragen – daar de jongerenwerking "Contrast" en "Josia" opnieuw de Vlaamse evangelische kerk betreffen, die dient te worden onderscheiden van de Iraanse evangelische kerk. De Iraanse en Vlaamse evangelische kerk komen enkel samen om belangrijke dingen te bespreken over de kerk en om een doopceremonie te houden. Soms heeft de Iraanse kerk de mogelijkheid om een lezing van de Vlaamse kerk bij te wonen.

Wat betreft de motivering van verwerende partij in verband met de door verzoekende partij gegeven verklaringen omtrent de vraag of haar kinderen protestantse godsdienst volgen op school, stelt

verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij graag had gehad dat haar zoon protestants godsdienstonderricht zou krijgen. Evenwel volgt hij les in het VTI omdat ze er een programma voor anderstaligen hebben, wat in andere scholen niet voorhanden is.

Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij en haar kinderen zeer actief zijn in de kerk en dat zij samen met haar zoon musiceert in de kerk.

2.2.7.2. De Raad is van mening dat het gegeven dat er aparte erediensten zijn voor Iraniërs niet volstaat ter verschoning van de gebrekkige kennis van verzoekende partij over de kerkgemeenschap van Kuurne. Immers geeft zij tijdens haar gehoor zelf aan dat Vlamingen en Iraniërs voor sommige feesten samenkomen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 17) en stelt zij ook in haar verzoekschrift dat doopceremonies samen worden gedaan en dat de Iraanse kerk soms de mogelijkheid heeft om een lezing van de Vlaamse kerk bij te wonen. Daar verzoekende partij volgens het door haar neergelegde ongedateerde attest (administratief dossier, stuk 13, document nr. 5) reeds 'meer dan drie jaar' actief is en samen met haar zoon musiceert in de kerk, en er van haar derhalve kan worden verwacht dat zij zich in de kerkgemeenschap heeft geïntegreerd en ook kennisgemaakt heeft met Vlaamse leden, is het zeer opmerkelijk dat verzoekende partij van geen enkele van de oprichters de familienaam kan opnoemen, zij evenmin de familienaam wist van de pastoor die haar doopte – ondanks deze bovendien wordt vermeld op de twee attesten die door verzoekende partij werden voorgelegd (administratief dossier, stuk 13, documenten nrs. 4 en 5) – en zij van de Vlaamse leden slechts drie voornamen kan noemen waarvan er één een Engelstalig persoon uit Brussel bleek te zijn. Daar verzoekende partij bovendien reeds meer dan drie jaar actief is voor de evangelische kerk in Kuurne, is het eveneens zeer opmerkelijk dat verzoekende partij geen details kon verschaffen over de jongerenwerking van haar kerk. Zelfs indien de jeugdafdelingen "Contrast" en "Josia" enkel de Vlaamse, en niet de Iraanse, evangelische kerk betreffen – een bewering die verzoekende partij overigens op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd – kan gezien de beweemde betrokkenheid van verzoekende partij gedurende meer dan drie jaar bij de evangelische kerk van Kuurne van haar verwacht worden dat zij op de hoogte is van het bestaan van deze jeugdafdelingen, wat evenwel niet het geval is.

Wat betreft het verweer van verzoekende partij omtrent de vastgestelde onwetendheid omtrent het feit dat de evangelische kerk in Kuurne ook regelmatig voordrachten en lezingen organiseert, stelt de Raad vast dat het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 21 oktober 2013 als volgt verliep:

"Nog andere activiteiten zoals voordrachten, lezingen?

Aanbiddingen ik ben in de groep

Kunt u een concrete activiteit van de kerk in Kuurne noemen buiten feesten en erediensten?

Hulp bieden aan mensen in Afrika en mensen die hulp nodig hebben

Concreet voorbeeld van voordracht of lezer of gastspreker?

Getuigenis van leven voor ik gedoopt werd en iemand heeft dat vertaald. En dan kies ik een onderwerp uit de bijbel en praat erover." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 17). Ondanks de vraag door de *protection officer* tot drie maal toe anders werd verwoord, maakt verzoekende partij geen enkele melding van voordrachten of lezingen in de evangelische kerk in Kuurne. Uit de antwoorden van verzoekende partij blijkt derhalve duidelijk dat zij – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift – niet op de hoogte is van de voordrachten en lezingen die door de evangelische kerk in Kuurne worden georganiseerd. De opmerking van verzoekende partij dat de tolk hieromtrent niet duidelijk was, en dat zij wel degelijk op de hoogte was, toont zij op geen enkele manier aan. Zoals reeds opgemerkt, werd in het gehoorverslag aangekruist dat werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, gemeld moeten worden (administratief dossier, stuk 4), wat noch betrokkene, noch haar raadvrouw heeft gedaan. Haar argument met betrekking tot de tolk is dan ook niet van aard om deze onwetendheid in een ander daglicht te stellen. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verwerende partij vaststelt dat de kinderen van verzoekende partij geen protestantse godsdienst volgen op school en opmerkt dat uit de informatie die zij toevoegt aan het administratief dossier blijkt dat de kerkgemeenschap van verzoekende partij belang hecht aan het godsdienstonderricht bij kinderen, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij graag had gehad dat haar zoon protestants godsdienstonderricht zou krijgen, maar omdat ze in het VTI een programma hebben voor anderstaligen, wat in andere scholen niet voorhanden is, volgt hij daar les. De Raad wijst er vooreerst op dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het protestants godsdienstonderricht van haar zoon uiteenlopend zijn. Aanvankelijk verklaart zij dat haar zoon en dochter protestantse godsdienstlessen

krijgen op school (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 27). Wanneer verzoekende partij er echter op wordt gewezen dat men in een VTI – waar haar zoon naar school gaat – geen protestantse godsdienst kan volgen, legt zij volgende verklaringen af:

"In een VTI kan je geen protestantse godsdienst volgen

Hij gaat om te leren

Maar u zei dat hij protestantse godsdienst volgt dat gaat niet in een VTI

Hij gaat voor zichzelf om te leren

Waarom geen scholen gekozen waar ze wel protestantse godsdienst kunnen kiezen

We zijn hier niet in Iran. Hier zijn we vrij hier moeten ze enkel leren." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/10/2013, p. 28-29). Gezien het belang dat haar kerkgemeenschap hecht aan het godsdienstonderricht, kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de vraag of haar kinderen protestantse godsdienstlessen krijgen op school. Haar *post-factum*opmerking – verzoekende partij maakt hieromtrent geen enkele opmerking tijdens haar gehoor – dat haar zoon les volgt in het VTI omdat ze er een programma voor anderstaligen hebben, kan dan ook niet overtuigen. Uit de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt immers duidelijk dat verzoekende partij het niet belangrijk vindt dat haar zoon protestantse godsdienstlessen krijgt op school.

Voor wat betreft de motivering dat verzoekende partij haar kinderen niet heeft laten dopen, stelt de Raad vast dat in het door verzoekende partij aangebrachte attest (bijlage 2) van de evangelische kerk van Kuurne inderdaad wordt bevestigd dat de keuze om zich te laten dopen bij de persoon in kwestie – *in casu* bij de kinderen van verzoekende partij – ligt. Het feit dat verzoekende partij haar kinderen niet heeft laten dopen, wijst dan ook op zich niet op een beperkte betrokkenheid van verzoekende partij bij haar kerk. Evenwel is de Raad van oordeel dat uit het voorgaande, meer bepaald uit de gebrekkige kennis van verzoekende partij over de kerkgemeenschap waar zij al meer dan drie jaar deel van uitmaakt, uit de vastgestelde onwetendheid omtrent het feit dat de evangelische kerk Kuurne ook regelmatig voordrachten en lezingen organiseert en uit de vaststelling dat verzoekende partij geen belang lijkt te hechten aan protestants godsdienstonderricht voor haar kinderen terwijl haar kerkgemeenschap hier wel belang aan hecht, reeds duidelijk blijkt dat de activiteiten en het engagement van verzoekende partij voor de evangelische kerk van Kuurne erg beperkt blijken te zijn. Waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij en haar kinderen zeer actief zijn in de kerk en dat zij samen met haar zoon musiceert in de kerk, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verder benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een uitgebreide kennis heeft van de protestantse godsdienst en de Bijbel. Haar religie en haar bekering zijn derhalve aangetoond. Haar uitgebreide kennis over haar religie toont aan dat haar doopsel oprecht is.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat aan de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar bekering in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen geen enkel geloof kan worden gehecht, daar in hoofde van verzoekende partij niet veel interesse blijkt te zijn in de beweging of stroming waaraan de huiskerk gelieerd is, daar verzoekende partij eens in België aangekomen geen contact meer onderhield met de andere leden van de huiskerk, daar verzoekende partij zich omtrent het proces van haar bekering beperkt tot algemene verklaringen, daar het onaannemelijk is dat verzoekende partij als lid van een huiskerk het risico neemt dat iemand die voor de bassidj als spion werkt op de hoogte zou raken van haar bekering en het bestaan van de huiskerk, daar verzoekende partij bijzonder vage verklaringen aflegde over de inval in de huiskerk en daar werd vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft, of zelfs maar zoekt, over het lot van de huiskerk waarvan zij beweert lid te zijn.

Waar verzoekende partij haar christelijke geloofsbeleving in België sterk benadrukt, oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

De vaststelling dat verzoekende partij een goede kennis heeft van de Bijbel en van het evangelisch protestantisme toont geenszins aan dat haar doopsel oprecht is, daar het loutere feit dat verzoekende

partij deze kennis bezit niet aantoont wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven. Evenmin bewijst het louter in het bezit zijn van een doopcertificaat dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd.

2.2.9.1. Ten slotte voert verzoekende partij aan dat, gelet op haar bezoek aan de huiskerk en het feit dat haar religieuze overtuiging niet binnenskamers is gebleven, zij wel degelijk een risico loopt in het geval van terugkeer naar Iran en een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij merkt evenwel terecht op dat dit laatste niet van toepassing is op verzoekende partij daar er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran, noch aan haar huiskerkbezoek in Iran. Met de loutere verwijzing naar haar huiskerkbezoek in Iran toont verzoekende partij dan ook niet aan dat zij een risico loopt op vervolging door de Iraanse autoriteiten.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT